

Screeningsafgørelse, jf. miljøvurderingslovens § 10 – Bekendtgørelse om biomasseaffald

Miljøvurderingsloven¹, som implementerer EU's miljøvurderingsdirektiv, fastslår, at der skal gennemføres en miljøvurdering i forbindelse med udarbejdelsen af visse planer og programmer, inden de vedtages. Formålet med at foretage en sådan miljøvurdering er at sikre et tilstrækkeligt hensyn til miljøet og inddragelse af offentligheden.

Der er krav om, at der skal gennemføres en miljøvurdering af planer og programmer, hvis disse udarbejdes inden for nærmere fastsatte områder og fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til de projekter, der er omfattet af miljøvurderingslovens bilag 1 og 2, jf. miljøvurderingslovens § 8, stk. 1, nr. 1.

Det er fastslået ved EU-domstolen, at normative retsakter, herunder bekendtgørelser, kan anses som en plan eller et program efter miljøvurderingslovens regler².

Derudover skal myndigheden gennemføre en miljøvurdering af planer og programmer, hvis planen eller programmet forventes at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, jf. miljøvurderingslovens § 8, stk. 1, nr. 3, jf. dog § 8, stk. 2.

Biomassebekendtgørelsens formål er at muliggøre, at visse biomasse, på trods af deres klassificering som affald, kan forbrændes i kraft- eller varmeproducerende anlæg, der er indrettet til fyring med fast brændsel, eller afsættes til forbrænding i sådanne anlæg. Hvorvidt biomassebekendtgørelsen vil skulle miljøvurderes kræver, at den vil kunne få væsentlig indvirkning på miljøet.

Afgørelse

Ved en gennemgang af kriterierne i miljøvurderingslovens bilag 3, er det Miljøstyrelsens vurdering, at **biomassebekendtgørelsen ikke vil få den nødvendige væsentlige indvirkning på miljøet, jf. miljøvurderingslovens § 10.**

Miljøstyrelsens gennemgang af kriterierne i miljøvurderingslovens bilag 3 fremgår af bilag 1 til denne screeningsafgørelse (se nedenfor).

Høring

Miljøstyrelsen har i perioden 25. juni 2021 til 14. august 2021 haft bekendtgørelse om biomasseaffald i høring hos de relevante myndigheder, jf. miljøvurderingslovens § 32, stk. 1, nr. 1.

¹ [Bekendtgørelse af lov nr. 973 af 25. juni 2020 om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter \(VVM\)](#)

² [C-290/15, D'Oultremont](#)

Miljøstyrelsen vurderes, at kommunerne var de relevante myndigheder, idet de fører tilsyn med, at bekendtgørelsens regler overholdes. Høringssvarene fra myndigheder har ikke givet grundlag for at ændre Miljøstyrelsens vurdering af, hvorvidt bekendtgørelse om biomasseaffald skal miljøvurderes.

Klage

4-ugers klagefrist

Denne afgørelse kan påklages til miljø- og fødevareklagenævnet, jf. miljøbeskyttelseslovens § miljøvurderingslovens § 48. Afgørelsen kan påklages efter de klageregler, der er fastsat i den lovgivning, som planen er udarbejdet i henhold til. Forslaget til ny biomassebekendtgørelse er udarbejdet i henhold til miljøbeskyttelsesloven.

Afgørelsen kan derfor påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som behandler sagen i en af nævnets afdelinger, jf. miljøbeskyttelseslovens § 91, stk. 1.

Klagen skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter offentliggørelsen af denne screeningsafgørelse, jf. miljøvurderingslovens § 51.

Udløber klagefristen på en lørdag eller helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Det bemærkes, at Miljø- og Fødevareklagenævnets praksis med hensyn til klagefrister er restriktiv. En klage, der er indgivet efter udløbet af klagefristen, vil normalt blive afvist, også selv om der er tale om en meget kort overskridelse.

Klageportalen

Klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet indgives skriftligt til Miljø- og Fødevareministeriet ved anvendelse af digital selvbetjening (Klageportalen³), jf. miljøvurderingslovens § 52, jf. § 21, stk. 1 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet⁴. Se mere om, hvordan man klager via Klageportalen på Miljø- og Fødevareklagenævnets hjemmeside.

Klageberettiget

Klageberettiget er enhver med retlig interesse i sagens udfald. Klageberettiget er endvidere landsdækkende foreninger og organisationer, der som formål har beskyttelsen af natur og miljø eller varetagelsen af væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen og har vedtægter eller love, som dokumenterer dens formål, og som repræsenterer mindst 100 medlemmer, jf. miljøvurderingslovens § 50.

Klage er forbundet med klagegebyr. Privatpersoner skal betale et gebyr på kr. 900, mens virksomheder, organisationer og offentlige myndigheder skal betale et gebyr på kr. 1.800.

Indgives en klage ikke ved anvendelse af digital selvbetjening, vil Miljøministeriet sende klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som tager stilling til, om sagen undtagelsesvis vil blive fremmet. Klage er som udgangspunkt ikke forbundet med opsættende virkning, men Miljø- og Fødevareklagenævnet kan træffe afgørelse herom, jf. § 53 i miljøvurderingsloven.

Søgsmål til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er offentliggjort, jf. miljøvurderingslovens § 54, stk. 1.

³ Klageportalen kan tilgås [her](#).

⁴ [Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet](#).

Bilag 1

En afgørelse af hvorvidt en plan eller program er omfattet af kravet om miljøvurdering skal inddrage de relevante kriterier i lovens bilag 3 og resultaterne af høringen efter § 32, jf. miljøvurderingslovens § 10, 2. pkt.

Kriterierne i miljøvurderingslovens bilag 3 består af 2 overordnede kriterier, der er som følger:

Planernes og programmernes karakteristika, idet der navnlig tages hensyn til:

1. I hvilket omfang planen eller programmet kan danne grundlag for projekter og andre aktiviteter med hensyn til beliggenhed, art, størrelse og driftsbetingelser eller ved tildeling af midler,
2. I hvilket omfang planen har indflydelse på andre planer eller programmer, herunder også planer og programmer, som indgår i et hierarki,
3. Planens eller programmets relevans for integreringen af miljøhensyn specielt med henblik på at fremme bæredygtig udvikling,
4. Miljøproblemer af relevans for planen eller programmet, og
5. Planens eller programmet relevans for gennemførelsen af anden miljølovgivning, der stammer fra en EU-retsakt (f.eks. planer og programmer i forbindelse med affaldshåndtering eller vandbeskyttelse)

Kendetegn ved indvirkningen og det område, som kan blive berørt, idet der navnlig tages hensyn til:

1. Indvirkningens sandsynlighed, varighed, hyppighed og reversibilitet
2. Indvirkningens kumulative karakter
3. Indvirkningens grænseoverskridende karakter
4. Faren for menneskers sundheds og miljøet (f.eks. på grund af ulykker)
5. Indvirkningens størrelsesorden og rumlige udstrækning (det geografiske område og størrelsen af den befolkning, som kan blive berørt)
6. Værdien og sårbarheden af det område, som kan blive berørt som følge af:
 - a. Særlige karakteristiske naturtræk eller kulturarv
 - b. Overskridelse af miljøkvalitetsnormer eller –grænseværdier
 - c. Intensiv arealudnyttelse
 - d. Indvirkningen på områder eller landskaber, som har en anerkendt beskyttelsesstatus på nationalt plan, fællesskabsplan eller internationalt plan.

Det skal derfor vurderes, hvorvidt biomasseaffaldsbekendtgørelsen har en væsentlig indvirkning på miljøet med udgangspunkt i ovenstående kriterier.

Biomassebekendtgørelsen

Biomassebekendtgørelsen⁵ fastsætter regler for håndtering af træaffald og andet fast biomasseaffald ved forbrænding eller ved afsætning til virksomheder, der producerer brændselspiller eller brændselbriketter.

Det bemærkes, at der skal være tale om affald som defineret i affaldsbekendtgørelsen⁶.

Bekendtgørelsen regulerer derfor ikke tilførslen af alt brændsel til kraftværker, men kun den andel, der er klassificeret som affald.

⁵ [Bekendtgørelse nr. 84 af 26. januar 2016 om biomasseaffald](#)

⁶ [bekendtgørelse nr. 2159 af 9. september 2020 om affald](#)

Udgangspunktet for afbrænding af affald findes i affaldsbekendtgørelsens § 51, stk. 1, hvorefter forbrænding af forbrændingseget affald kun er tilladt på dertil godkendte anlæg. Forbrændingseget affald må derfor kun forbrændes på affaldsforbrændingsanlæg.

Biomassebekendtgørelsen er en undtagelse til dette udgangspunkt, idet den gør det muligt for det affald, der fremgår af bekendtgørelsens bilag 1, at kunne forbrændes i kraft- eller varmeproducerende anlæg, der er indrettet til fyring med fast brændsel, eller afsættes til forbrænding i sådanne anlæg, jf. bekendtgørelsens § 3.

Derudover gør den det muligt for samme affald at kunne afsættes til virksomheder, der fremstiller brændselspiller eller brændselbriketter til forbrænding i kraft- eller varmeproducerende anlæg.

Bekendtgørelsen har ingen indflydelse på, hvordan de kraftværker, der afbrænder affaldet, drives. Disse er underlagt separate emissions- og opbevaringskrav til affaldet, der ikke har nogen indflydelse på bekendtgørelsens virke. Bekendtgørelsen har kun til formål at sørge for, at kraftværker har adgang til brændslet, på trods af at dette brændsel er klassificeret som affald. Såfremt anlægget ikke kan overholde sine emissionskrav ved afbrænding af affald fra biomassebekendtgørelsen, vil dette heller ikke få indflydelse på bekendtgørelsens anvendelsesområde.

Affaldsdirektivet⁷ fastslår i dets artikel 10, stk. 4, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger til at sikre, at affald, som er indsamlet særskilt for at blive forberedt med henblik på genbrug eller genanvendt i henhold til artikel 11, stk. 1, og artikel 22, ikke forbrændes, dog med undtagelse af affald hidrørende fra efterfølgende behandlinger af det særskilt indsamlede affald, for hvilket forbrænding giver det bedste miljømæssige resultat i overensstemmelse med artikel 4.

Biomassebekendtgørelsen er ikke i strid med ovenstående princip, da der kun er tale om biomasser, der enten ikke kan afsættes til materialenyttiggørelse eller ikke var eget til materialenyttiggørelse til at starte med. Som eksempel kan nævnes grene, stød, rødder og andet rent vedmateriale på bilag 1, pkt. 1. Disse former for biomasse er uegnet til kompostering, idet ligninindholdet er for højt, hvorfor det vil tage for lang tid at nedbryde det i komposteringsanlæg.

Biomassebekendtgørelsen gør det derfor ikke sværere at nå de genanvendelsesmål, som affaldsdirektivet fastsætter, idet den i praksis kun gør det muligt at afsætte biomasse, som er forbrændingseget, til forbrænding.

Med udgangspunkt i ovenstående redegørelse for biomassebekendtgørelsens formål, vil de enkelte kriterier for væsentlig påvirkning af miljøet gennemgås:

1. *Kan biomassebekendtgørelsen danne grundlag for projekter og andre aktiviteter med hensyn til beliggenhed, art, størrelse og driftsbetingelser eller ved tildeling af midler?*

Som nævnt ovenfor har biomassebekendtgørelsen ingen indflydelse på det enkelte kraftværks driftsforhold. Biomassebekendtgørelsen kan derfor ikke danne grundlag for projekter og andre aktiviteter, idet man i den sammenhæng vil skulle tage udgangspunkt i andre regelsæt for at finde krav til beliggenhed, art, størrelse og driftsbetingelser for kraftværker. Biomassebekendtgørelsen har heller ingen indflydelse for tildeling af midler til det enkelte projekt.

2. *Har biomassebekendtgørelsen indflydelse på andre planer eller programmer, herunder også planer og programmer, som indgår i et hierarki?*

Andre planer og programmer kan i denne sammenhæng f.eks. være kommuneplaner, lokalplaner, kommunale handle- og indsatsplaner. Biomassebekendtgørelsen har ingen eller kun ringe indflydelse på andre planer. En ændring af biomassebekendtgørelsen vil ikke få indflydelse på lokalplaner eller

⁷ [Direktiv 2008/98/EF med ændringer som følg af direktiv 2018/851 af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 2008/98/EF om affald](#)

kommunale handle- og indsatsplaner. Derudover vil det heller ikke få en automatisk indflydelse på de enkelte kraftværkers driftskrav.

3. *Hvor relevant er biomassebekendtgørelsen for integreringen af miljøhensyn med henblik på at fremme bæredygtig udvikling?*

Biomassebekendtgørelsen kan ikke bidrage til at mindske skader på miljøet, idet selve afbrændingen af biomasseaffaldet reguleres af andre regelsæt. Biomassebekendtgørelse er derfor ikke særlig relevant for integreringen af miljøhensyn. Den muliggør mere afbrænding af biomasse, men denne biomasse er som udgangspunkt forbrændingseget alligevel.

4. *Er der miljøproblemer forbundet med biomassebekendtgørelsen?*

Som nævnt ovenfor reguleres selve afbrændingen af biomasseaffaldet af andre regelsæt.

Det kan overvejes, om biomassebekendtgørelsen bidrager til et miljøproblem ved at tillade afbrænding af biomasse frem for materialenyttiggørelse. Imidlertid er afbrændingen i overensstemmelse med affaldsdirektivets artikel 11, stk. 4, idet den giver mulighed for afbrænding af bioaffald, hvis det samlet set giver det bedste miljømæssige resultat.

5. *Er biomassebekendtgørelsen relevant for gennemførelsen af anden miljølovgivning, der stammer fra en EU-retsakt (f.eks. planer/ programmer i forbindelse med affaldshåndtering eller vandbeskyttelse)?*

Affaldsdirektivets artikel 22, stk. 2 fastslår, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 4 og 13 for bl.a. at tilskynde til genanvendelse, herunder kompostering og bioforgasning, af bioaffald på en måde, der lever op til et højt niveau af miljøbeskyttelse og giver et output, som opfylder relevante høje kvalitetsnormer.

Dog giver direktivets artikel 10, stk. 4 mulighed for, at affald der er indsamlet i overensstemmelse med artikel 22, godt kan forbrændes, såfremt det giver det bedste miljømæssige resultat i overensstemmelse med artikel 4.

Samlet set finder Miljøstyrelsen, at biomassebekendtgørelsen ikke har væsentlig indvirkning på miljøet.